

'Nou,' zei Mientje, die tot dan toe wat stiller was geweest, 'ik lust wel appeltaart met slagroom!'

'Is een broodje met gebakken ei ook goed?' vroeg de oude mevrouw. 'Morgen nemen we taart met slagroom, want dan is het een feestelijke dag. Jullie gaan toch niet weer weg?' zei ze opeens benauwd.

'Nee hoor, wij blijven hier, het is hier prachtig en buiten kunnen we op de trampoline, in bomen klimmen en slapen onder de seringboom, die ruikt zo heerlijk.'

'Wat ben ik blij dat jullie gekomen zijn,' zei de oude mevrouw. 'Ik kan wel zingen, zo blij ben ik.' En ze voegde de daad bij het woord en zong:

Oh, wat een prachtige morgen

Oh, wat een prachtige dag

Verdwenen zijn al mijn zorgen

En hier is een vrolijke lach.

Al gauw zongen Mientje en Nelletje mee, zo werd het nog een vrolijke boel. Nelletje ontdekte de piano en sprong wild over de toetsen, maar toen ze zag dat de oude mevrouw moe werd deed ze alleen nog ping... ping... ping...

Toen werd het tijd om naar bed te gaan.

De oude mevrouw had nog een mand vol zachte lappen en dat was een heerlijk onderkomen voor de poesjes. Het was volle maan en als je door het raam naar binnen keek zag je dat iedereen in diepe rust was. De poesjes lagen tegen elkaar aangedrukt en de oude mevrouw sliep in een groot ledikant met een heerlijk dik donzen dekbed. En wat het mooiste was: er lag een blijde lach op haar gezicht.

